

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2024/209

z dnia 10 stycznia 2024 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz płaskowników stalowych łebkowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Turcji

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Wszczęcie postępowania

- (1) W dniu 14 listopada 2022 r. na podstawie art. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu płaskowników stalowych łebkowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („Chiny” lub „ChRL”) i Turcji („państwa, których dotyczy postępowanie”). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”).
- (2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 30 września 2022 r. przez przedsiębiorstwo Laminados Losal S.A.U. („skarżący” lub „Losal”). Skargę złożono w imieniu przemysłu Unii zajmującego się produkcją płaskowników stalowych łebkowych w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W skardze przedstawiono dowody na wystąpienie dumpingu i wynikającej z niego istotnej szkody, które były wystarczające, by uzasadnić wszczęcie dochodzenia.

1.2. Środki tymczasowe

- (3) W dniu 12 lipca 2023 r. Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2023/1444⁽³⁾ nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz płaskowników stalowych łebkowych pochodzących z Chin i Turcji („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”).

1.3. Dalsze postępowanie

- (4) Po ujawnieniu najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), rząd Turcji, turecki producent eksportujący Özkan Demir, chiński producent eksportujący Longteng oraz użytkownik unijny Fincantieri S.p.A („Fincantieri”) złożyli uwagi na piśmie przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń, w terminie określonym w art. 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto przedsiębiorstwo Losal skomentowało uwagi przedsiębiorstwa Özkan Demir po terminie przewidzianym w pkt 8 zawiadomienia o wszczęciu postępowania.
- (5) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. Odbyły się posiedzenia wyjaśniające z udziałem rządu Turcji oraz przedsiębiorstw Özkan Demir i Fincantieri.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu płaskowników stalowych łebkowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Turcji (Dz.U. C 431 z 14.11.2022, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2023/1444 z dnia 11 lipca 2023 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz płaskowników stalowych łebkowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Turcji (Dz.U. L 177 z 12.7.2023, s. 63).

- (6) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji, które uznała za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Po poczynieniu ostatecznych ustaleń Komisja przeanalizowała uwagi przedstawione przez zainteresowane strony i w stosownych przypadkach dokonała przeglądu swoich tymczasowych wniosków.
- (7) Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskowników stalowych łebkowych pochodzących z ChRL i Turcji („ostateczne ujawnienie”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ostatecznego ujawnienia.
- (8) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, również umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. Odbyły się posiedzenia wyjaśniające z udziałem przedsiębiorstw Longteng i Özkan Demir.

1.4. Argumenty przedstawione po wszczęciu postępowania

- (9) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń żadna z zainteresowanych stron nie przedstawiła innych argumentów lub uwag niż te, o których mowa w sekcji 1.4 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Komisja potwierdziła zatem swoje ustalenia i wnioski przedstawione w motywach 8–15 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

1.5. Kontrola wyrywkowa

- (10) Ze względu na brak uwag dotyczących kontroli wyrywkowej producentów unijnych, importerów i producentów eksportujących Komisja potwierdziła informacje przedstawione w motywach 16–23 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

1.6. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (11) Jak wskazano w motywie 28 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, dochodzenie w sprawie dumpingu i powstałej szkody objęło okres od 1 października 2021 r. do 30 września 2022 r. („okres objęty dochodzeniem”). Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty postępowaniem

- (12) Komisja przypomniała, że – jak wskazano w motywie 30 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych – produktem objętym postępowaniem są płaskowniki łebkowe ze stali niestopowej o szerokości do 204 mm („płaskowniki stalowe łebkowe”), pochodzące z ChRL i Turcji, obecnie objęte kodem CN ex 7216 50 91 (kod TARIC 7216 50 91 10) („produkt objęty postępowaniem”).
- (13) Płaskowniki stalowe łebkowe są wykorzystywane głównie w przemyśle stoczniowym do budowy szkieletów stalowych pasażerskich statków wycieczkowych, promów, okrętów wojskowych i statków handlowych. Płaskowniki stalowe łebkowe mogą być również wykorzystywane do budowy platform morskich i szyn tramwajowych, ale w Unii jedynie znikome ilości tych produktów znajdują takie zastosowanie.

2.2. Produkt podobny

- (14) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 31–32 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

3. DUMPING

3.1. Chiny

- (15) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Komisja otrzymała od przedsiębiorstwa Longteng uwagi dotyczące tymczasowych ustaleń w zakresie dumpingu.

3.1.1. Procedura określania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego

- (16) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywie 43 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

3.1.2. Wartość normalna

3.1.2.1. Istnienie znaczących zakłóceń

- (17) Szczegóły dotyczące istnienia znaczących zakłóceń przedstawiono w sekcji 3.1.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje tymczasowe wnioski.

3.1.2.2. Kraj reprezentatywny

- (18) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywie 84 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

3.1.2.3. Surowce, energia, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zyski

- (19) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Longteng przedstawiło uwagi dotyczące wartości odniesienia zastosowanych w odniesieniu do niektórych czynników produkcji oraz kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych wykorzystanych do skonstruowania wartości normalnej.

3.1.2.3.1. Czynniki produkcji

- (20) Przedsiębiorstwo Longteng powtórzyło swoje argumenty wskazane w drugiej nodzie do akt, nie przedstawiając żadnych nowych elementów. Argumenty te streszczono i obalono w motywach 92–94 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Przedsiębiorstwo to twierdziło również, że wartości odniesienia stosowane w przypadku tlenu i azotu nie powinny opierać się na cenach importowych stosowanych względem Malezji, ponieważ przywóz ten opierał się głównie na przywozie z Singapuru, który – w opinii tego przedsiębiorstwa – ma ograniczoną produkcję przemysłową, przy czym te wartości odniesienia nie mogły odzwierciedlać kosztów związanych z masową produkcją tych produktów. Przedsiębiorstwo Longteng wskazało również na znacznie niższe wartości odniesienia dla „nieznieskształconej wartości” w przypadku tlenu i azotu ustalone w innych postępowaniach, w których Meksyk wybrano jako odpowiedni reprezentatywny kraj. Przedsiębiorstwo Longteng zaproponowało zastosowanie wartości kosztów tlenu i azotu współpracującego tureckiego producenta eksportującego – przedsiębiorstwa Özkan Demir.

- (21) Komisja ustaliła, że w przypadku tych czynników produkcji Singapur należy do pierwszej dziesiątki krajów na świecie pod względem wielkości wywozu⁽⁴⁾. W związku z tym jego wywóz do Malezji mógłby zostać wykorzystany jako rozsądna podstawa do ustalenia tych wartości odniesienia. Ponadto wartości przywozu do Malezji, ze względu na siłę konkurencji, mają odzwierciedlać wartość istotnych czynników produkcji w Malezji. Ogólne stwierdzenie dotyczące kosztów produkcji w państwie wywozu ma zatem ograniczone znaczenie. Jeżeli chodzi o niższe poziomy odniesienia zastosowane w innym postępowaniu, jak wyjaśniono w motywie 90 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Meksyk nie został uznany za kwalifikujący się kraj na potrzeby ustalenia wartości odniesienia dla tych czynników produkcji, ponieważ jego wielkość przywozu nie była wystarczająco reprezentatywna pod względem wszystkich trzech czynników produkcji⁽⁵⁾. Wartości te nie odnosiły się również do tego samego okresu objętego dochodzeniem. Co więcej, ponieważ przedsiębiorstwo Özkan Demir nie kupowało tlenu i azotu ze względu na inny proces produkcji, takie informacje nie były dostępne.

- (22) Przedsiębiorstwo Longteng twierdziło, że średnia cena importowa argonu w Turcji była sztucznie zawyżona, i zaproponowało wykorzystanie rzeczywistego kosztu argonu zgłoszonego przez przedsiębiorstwo Özkan Demir lub przeniesienie tego czynnika produkcji do „materiałów zużywalnych”. Jeśli chodzi o tlen i azot, takie informacje od przedsiębiorstwa Özkan Demir nie były jednak dostępne. Ponadto, biorąc pod uwagę reprezentatywną wielkość przywozu argonu w Turcji, nie było żadnego obiektywnego powodu, aby uznać te ceny za niereprezentatywne lub traktować argon jako materiał zużywalny.

- (23) Na tej podstawie argumenty dotyczące czynników produkcji odrzucono.

⁽⁴⁾ Dane dostępne pod adresem <https://oec.world/en/profile/bilateral-product/nitrogen/reporter/sgp> i <https://oec.world/en/profile/bilateral-product/oxygen/reporter/sgp>, dostęp dnia 15 września 2023 r.

⁽⁵⁾ Wapień, tlen i azot.

- (24) W następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Longteng stwierdziło, że wartości odniesienia stosowane przy konstruowaniu wartości normalnej dla wapienia, azotu i tlenu znacznie różnią się od ich własnych kosztów jednostkowych. Ponadto przedsiębiorstwo Longteng zaproponowało zastosowanie ceny importowej w Brazylii jako wartości odniesienia dla wapienia, natomiast w przypadku azotu i tlenu wskazało jako wartości odniesienia ceny z największego państwa wywozu.
- (25) Komisja odrzuciła te argumenty, uzasadniając to tym, że przedsiębiorstwo Longteng nie przedstawiło dowodów pozwalających ustalić z całą pewnością, że jego wartości dotyczące przedmiotowych czynników produkcji były nieznieskształcone w rozumieniu art. 2 ust. 6a akapit drugi rozporządzenia podstawowego. Wszelkie argumenty oparte na porównaniu ze znieskształconymi wartościami są bezprzedmiotowe. Co więcej, jeżeli chodzi o alternatywne wartości odniesienia zaproponowane przez przedsiębiorstwo Longteng, Komisja zauważyła, że Brazylia nie dokonywała przywozu azotu i tlenu w wystarczająco reprezentatywnych ilościach, podczas gdy, jak wyjaśniono w motywie 90 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i w motywie 22 powyżej, Komisja wybrała Malezję jako jedyny reprezentatywny kraj, który dokonywał przywozu w wystarczająco reprezentatywnych ilościach pod względem wszystkich trzech przedmiotowych czynników produkcji. W związku z tym takie źródło nie zostało uznane za odpowiednie. Na tej podstawie argument ten został odrzucony.

3.1.2.3.2. Koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zyski

- (26) Przedsiębiorstwo Longteng twierdziło, że przy obliczaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych reprezentatywnego przedsiębiorstwa nie należy uwzględniać niektórych elementów kosztów stanowiących „wydatki związane z marketingiem, sprzedażą i dystrybucją”, takich jak fracht, wywóz, transport i prowizja od sprzedaży, ponieważ wartość normalną należało obliczyć na podstawie ceny *ex-works*.
- (27) Komisja ponownie przeanalizowała sprawozdania finansowe tureckiego producenta, przyjęła argument przedsiębiorstwa Longteng i usunęła takie wydatki z obliczeń kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. W przeciwieństwie do tego, co stwierdzono w motywie 109 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dane finansowe pochodzą ze sprawozdań finansowych tureckiego przedsiębiorstwa, które są publicznie dostępne na stronie internetowej tego przedsiębiorstwa.
- (28) Jednocześnie Komisja ustaliła jednak również, że tymczasowe koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz marże zysku tureckiego producenta nie zostały prawidłowo obliczone, ponieważ niektóre pozycje uwzględniono/wyłączono przy obliczaniu marży kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, ale nie przy obliczaniu marży zysku, co doprowadziło do rozbieżności w obliczeniach marż. Szczegółowe korekty ujawniono współpracującym producentom eksportującym w ChRL. Wartości procentowe kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków w konsekwencji ponownie obliczono i otrzymano wartości procentowe wynoszące odpowiednio 13,3 % i 16,9 % niezniekształconych całkowitych kosztów produkcji.
- (29) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Longteng stwierdziło, że przy obliczaniu marży zysku reprezentatywnego przedsiębiorstwa Komisja błędnie uwzględniła w obliczeniach zysku wydatki na transport, które usunięto z kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. Ponadto przedsiębiorstwo Longteng twierdziło, że ustalonego wskaźnika kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku nie można uznać za realistyczny w przemyśle stalowym.
- (30) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ nie było żadnych powodów, by nie uwzględnić pozycji „pozostałe przychody/wydatki związane z głównymi operacjami” oraz „przychody/wydatki finansowe” przy obliczaniu wskaźnika zysku, biorąc pod uwagę, że pozycje te uwzględniono przy obliczaniu całkowitej kwoty kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. Fakt uwzględnienia bądź nieuwzględnienia tych pozycji w obliczeniach zysku oraz kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych nie ma wpływu na ostateczne stwierdzenie istnienia dumpingu, ponieważ jakkolwiek wzrost/spadek kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych spowoduje odpowiednie zmniejszenie/zwiększenie marży zysku.
- (31) W następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Longteng stwierdziło, że Komisja powinna była usunąć przychody i koszty z tytułu różnic kursowych z obliczeń marży kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, ponieważ wynikają one z wysokich wahań wyceny liry tureckiej w okresie objętym dochodzeniem.
- (32) W tym zakresie Komisja uznała, że przychody i koszty z tytułu różnic kursowych zwykle uwzględnia się przy obliczaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, pod warunkiem że koszty takie są związane z produktem objętym dochodzeniem. Ponadto, gdyby takie koszty zostały wyłączone, odpowiednio zwiększyłyby one mającą zastosowanie marżę zysku, nie wywierając tym samym wpływu na łączny poziom kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku. W związku z tym argument ten został odrzucony.

- (33) Przedsiębiorstwo Longteng twierdziło również, że Komisja nie powinna była – zgodnie z postulatem tego przedsiębiorstwa i jak zauważono w motywie 29 – dostosowywać odsetka zysku po odliczeniu wydatków związanych z transportem. Argumentowało ono również, że wykorzystane wartości procentowe kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku nie mogą być uznane za realistyczne dla przemysłu stalowego.
- (34) Komisja uznała, że obliczeń dokonano zgodnie ze standardową praktyką Komisji, a argumenty przytoczone przez przedsiębiorstwo Longteng nie dostarczyły żadnego ważnego powodu, aby postąpić inaczej. Komisja uznała, że dane liczbowe przedstawione przez przedsiębiorstwo Longteng nie odnoszą się do reprezentatywnego kraju i w związku z tym nie mogą zostać uwzględnione w niniejszym dochodzeniu. Na tej podstawie argument ten został odrzucony.

3.1.2.3.3. Energia

- (35) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Komisja stwierdziła, że wzrost cen energii elektrycznej i gazu ziemnego w Turcji przekroczył stopę inflacji w tym państwie. Ponadto turecki urząd statystyczny nie opublikował informacji o cenach energii elektrycznej i gazu ziemnego w drugiej połowie 2022 r. W związku z tym Komisja postanowiła wykorzystać niezniekształcony koszt energii elektrycznej i gazu ziemnego w Malezji. Malezja jest bowiem krajem o poziomie rozwoju gospodarczego podobnym do ChRL i posłużyła również do obliczenia wartości odniesienia dla tlenu, azotu i wapienia. Ponadto wybierano ją również jako reprezentatywny kraj w innych podobnych dochodzeniach.
- (36) Ceny energii elektrycznej w Malezji były publicznie dostępne na stronie internetowej przedsiębiorstwa energetycznego TNB ⁽⁶⁾. Komisja wykorzystwała taryfy mające zastosowanie do klientów należących do kategorii „średnie napięcie”. Ceny gazu ziemnego w Malezji były publicznie dostępne na stronie internetowej Komisji Energetycznej ⁽⁷⁾. Komisja wykorzystwała taryfy za gaz ziemny mające zastosowanie do użytkowników przemysłowych w czwartym kwartale 2021 r. i wybrała zakres zużycia odpowiadający zużyciu gazu ziemnego przez skarżącego.

Energia			
Energia elektryczna		Tenaga Nasional – malezyjska cena energii elektrycznej dla użytkowników przemysłowych	0,51 CNY/kWh
Gaz ziemny		Komisja Energetyczna – cena gazu dla użytkowników przemysłowych	2,02 CNY/m ³

3.1.3. Obliczenia

- (37) Z wyjątkiem zmian opisanych w motywach 26–36 Komisja skonstruowała wartość normalną, jak określono w motywach 110–114 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.1.4. Cena eksportowa

- (38) Szczegóły dotyczące obliczania ceny eksportowej przedstawiono w motywach 115 i 116 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje tymczasowe wnioski.

3.1.5. Porównanie

- (39) Szczegóły dotyczące porównania wartości normalnej i ceny eksportowej przedstawiono w motywach 117 i 118 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje tymczasowe wnioski.

⁽⁶⁾ Taryfa dostępna pod adresem <https://www.tnb.com.my/commercial-industrial/pricing-tariffs1> (ostatnie wyświetlenie w dniu 15 września 2023 r.).

⁽⁷⁾ Taryfa dostępna pod adresem <https://www.st.gov.my/en/web/consumer/details/2/10> (ostatnie wyświetlenie w dniu 15 września 2023 r.).

3.1.6. Marginesy dumpingu

- (40) W następstwie wniosków wyciągniętych na podstawie twierdzeń przedsiębiorstwa Longteng opisanych w motywach 23 i 27 oraz ustaleń opisanych w motywach 28 i 36 Komisja skorygowała marginesy dumpingu.
- (41) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF (koszt, ubezpieczenie, fracht) na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Changshu Longteng Special Steel Co., Ltd.	23 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	23 %

3.2. Turcja

- (42) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Komisja otrzymała od rządu Turcji i przedsiębiorstwa Özkan Demir uwagi pisemne dotyczące tymczasowych ustaleń w zakresie dumpingu. Po ostatecznym ujawnieniu Komisja otrzymała uwagi pisemne od rządu Turcji i przedsiębiorstwa Özkan Demir.

3.2.1. Wartość normalna

- (43) Szczegóły dotyczące obliczania wartości normalnej przedstawiono w motywach 122–133 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (44) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Özkan Demir, w kontekście swoich zarzutów pomocniczych wymienionych w motywie 74 poniżej, podnosiło, że „test zwykłego obrotu handlowego” („test ZOH”) powinien być przeprowadzany co kwartał. Przedsiębiorstwo Özkan Demir uzasadniło to twierdzenie znacznym wzrostem kosztów produkcji, które w okresie objętym dochodzeniem zwiększyły się ponad dwukrotnie. Przedsiębiorstwo to wyjaśniło, że doprowadziło to do traktowania niektórych transakcji jako przynoszących straty, podczas gdy w rzeczywistości przynosiły one zyski w ujęciu kwartalnym. Przedsiębiorstwo Özkan Demir twierdziło również, że w przeszłości Komisja, w obliczu dużej zmienności kosztów produkcji, dokonywała miesięcznych lub kwartalnych obliczeń dumpingu. Na poparcie swoich twierdzeń przedsiębiorstwo Özkan Demir powołało się podczas posiedzenia wyjaśniającego na sprawozdanie zespołu orzekającego w sprawie Republika Dominikańska – środki antidumpingowe wprowadzone w odniesieniu do prętów stalowych (Kostaryka) ⁽⁸⁾.
- (45) Na wstępie Komisja zauważyła, że w tekście art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie przewidziano obowiązku wykorzystywania kwartalnych danych dotyczących kosztów produkcji. Art. 2 ust. 4 odnosi się bowiem do „średnich ważonych kosztów przypadających na okres objęty postępowaniem” jako uzasadnionego terminu na ustalenie, czy ceny zapewniają zwrot kosztów. Komisja uznała, że wykorzystanie rocznych kosztów produkcji jest powszechnie akceptowane i wydaje się właściwe w większości przypadków, ponieważ pozwala wyeliminować wartości ekstremalne i krótkoterminowe wahania zarówno kosztów, jak i cen. Stanowi to nawet normę w praktyce wielu organów dochodzeniowych. Odejście od stosowania średnich rocznych kosztów ma miejsce jedynie w bardzo wyjątkowych okolicznościach. Komisja uważnie przeanalizowała ten argument, aby ocenić, czy istnieją powody, aby odstąpić od metody przeprowadzania testu ZOH na podstawie średnich rocznych kosztów produkcji. Doszła jednak do wniosku, że w niniejszej sprawie nie wystąpiły żadne wyjątkowe okoliczności.
- (46) Po pierwsze, jak wyjaśniło przedsiębiorstwo Özkan Demir, nie wytwarza ono produktu objętego dochodzeniem w sposób ciągły. W okresie objętym dochodzeniem były bowiem miesiące, w których nie prowadzono żadnej produkcji. Zastosowanie stosunkowo krótkich odstępów czasowych (trzech miesięcy w przypadku kwartałów) w takiej sytuacji nie doprowadziłoby do uzyskania średniego wyniku, który dokładnie odzwierciedlałby koszty za okres, który by obejmował. Innymi słowy, ponieważ w niektórych kwartałach nie byłoby danych dotyczących produkcji za co najmniej jedną trzecią rozpatrywanego okresu, uzyskana średnia nie odzwierciedlałaby dokładnie odpowiednich kosztów w ciągu całego kwartału. W takim przypadku właściwsze jest rozszerzenie perspektywy na dłuższy okres jednego roku, ponieważ średnia roczna lepiej odzwierciedla koszty produkcji w tym okresie.

⁽⁸⁾ DS605: Republika Dominikańska – środki antidumpingowe wprowadzone w odniesieniu do stalowych prętów zebrowanych.

- (47) W następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Özkan Demir stwierdziło, że preferowanie obliczeń rocznych zamiast obliczeń kwartalnych, przy braku produkcji w co najwyżej jednej trzeciej odpowiedniego okresu, było bezpodstawne, ponieważ kwestia braku produkcji w danych miesiącach pozostawała aktualna. Jak wspomniano w motywie 46, Komisja uznała, że zastosowanie średniego rocznego kosztu produkcji pozwala na odzwierciedlenie odpowiednich kosztów w ciągu całego roku, co zmniejsza wpływ związany z brakiem produkcji w określonych okresach. Innymi słowy, średnia roczna, nawet w przypadku braku danych dotyczących kosztów za niektóre miesiące w ciągu roku, dokładniej odzwierciedla koszty produkcji w okresie, który obejmuje. Przedsiębiorstwo Özkan Demir nie przedstawiło żadnych dowodów przeciwnych. Oczywiście nie ma to miejsca w przypadku średniej dla kwartału, w którym brak jest danych dotyczących kosztów za całą jedną trzecią tego kwartału. W związku z tym w odniesieniu do kwartałów, w których brakowało jednej trzeciej danych dotyczących kosztów produkcji, Komisja nie uznała średnich kosztów produkcji za reprezentatywne dla okresu, który miały one obejmować. W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Özkan Demir nie przedstawiło żadnych argumentów ani rozwiązań, które mogłyby zaradzić tej oczywistej wadzie metody kwartalnej w tym konkretnym przypadku. Ponadto Komisja zauważyła, że w przypadku kilku rodzajów produktu istniała rozbieżność między kwartałami, w których niektóre modele były produkowane, a kwartałami, w których były one sprzedawane na rynku krajowym. W związku z tym, gdyby przyjęto podejście kwartalne, w odniesieniu do tych rodzajów produktu nie byłoby możliwe przeprowadzenie testu zwykłego obrotu handlowego na podstawie art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Wynika to z faktu, że w przypadku niektórych kwartałów, w których miała miejsce sprzedaż, nie byłoby żadnych danych dotyczących kosztów. Innymi słowy, podejście kwartalne doprowadziłoby nie tylko do niereprezentatywnych wartości w ujęciu ogólnym, ale również, w odniesieniu do konkretnych rodzajów produktu, nie pozwoliłoby na porównanie ceny stosowanej w danym kwartale z odpowiednimi kosztami w tym samym kwartale. Na tej podstawie potwierdzono, że zastosowanie średniego rocznego kosztu produkcji dla każdego modelu pozwoliłoby na odzwierciedlenie odpowiednich kosztów w ciągu całego roku i stanowiłoby odpowiednią podstawę do rocznego obliczenia dumpingu. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (48) Po drugie, dane dostarczone przez przedsiębiorstwo Özkan Demir nie pozwalają na ustalenie dokładnych i zweryfikowanych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych dla każdego kwartału, ponieważ informacje te były przekazywane jedynie w ujęciu rocznym i w odniesieniu do całego okresu objętego dochodzeniem. W związku z tym nie były dostępne żadne dane kwartalne umożliwiające kwartalne obliczenie dumpingu lub przeprowadzenie testu ZOH z wykorzystaniem odpowiednich informacji odnoszących się do każdego kwartału w zakresie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (49) W następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Özkan Demir stwierdziło, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne nie ulegały wahaniom w okresie objętym dochodzeniem, i na poparcie swojego twierdzenia odniósł się do wartości procentowych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych mających zastosowanie w 2021 r. i w okresie objętym dochodzeniem. Przedsiębiorstwo Özkan Demir twierdziło również, że Komisja nie zażądała takich informacji, zwracając się o miesięczne koszty produkcji.
- (50) W tym zakresie Komisja uznała, że przedsiębiorstwo Özkan Demir, zwracając się do niej o przeprowadzenie kwartalnych obliczeń dumpingu, powinno było przedstawić wszystkie istotne informacje umożliwiające Komisji przeprowadzenie takich obliczeń. W braku takich informacji Komisja nie była w stanie ocenić poziomu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych mających zastosowanie w każdym kwartale. Ponadto, przedkładając uwagi dotyczące ostatecznego ujawnienia, przedsiębiorstwo Özkan Demir również nie przedstawiło kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych w ujęciu kwartalnym. Jeżeli chodzi o dane dotyczące kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych za 2021 r. i za okres objęty dochodzeniem, Komisja zauważyła, że chociaż mające zastosowanie wartości procentowe mogą wydawać się podobne, nie odnoszą się one do poszczególnych kwartałów okresu objętego dochodzeniem, a zatem nie zapewniają analitycznego wglądu w wahania takich wartości w całym okresie objętym dochodzeniem. Ponadto, biorąc pod uwagę nierównomierne wahania liry tureckiej w stosunku do EUR i USD w okresie objętym dochodzeniem, można oczekiwać, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne, które w dużej mierze obejmują zyski i straty z tytułu różnic kursowych, nie kształtowały się równomiernie. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (51) Ponadto, jak wskazano również w motywie 77, sprzedaż krajowa nie była skoncentrowana w określonym okresie, lecz rozkładała się równomiernie w poszczególnych kwartałach okresu objętego dochodzeniem, przy czym największe ilości sprzedano w trzecim kwartale okresu objętego dochodzeniem. Sprzedaż eksportowa przebiegała według tego samego schematu, tak że sprzedaż produktu objętego dochodzeniem była równomiernie rozłożona zarówno na rynku krajowym, jak i eksportowym, co umożliwiło obiektywne porównanie sprzedaży krajowej i eksportowej w tym samym okresie.

- (52) W następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Özkan Demir stwierdziło, że sprzedaż krajowa była skoncentrowana w czwartym kwartale 2021 r., podczas gdy sprzedaż eksportowa była skoncentrowana w pierwszym kwartale 2022 r. Metodyka przyjęta przez to przedsiębiorstwo była jednak błędna, ponieważ opierała się na dacie zamówienia, a nie na dacie wystawienia faktury. Co więcej, gdyby Komisja dokonywała kwartalnych obliczeń dumpingu, wykorzystywałaby datę wystawienia faktury do rozróżnienia sprzedaży według kwartału. Należy zatem przeanalizować strukturę handlu, dzieląc sprzedaż na poszczególne kwartały według daty wystawienia faktury. Można przy tym zauważyć, że zarówno w przypadku sprzedaży krajowej, jak i eksportowej największe ilości sprzedano w trzecim kwartale okresu objętego dochodzeniem. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (53) Komisja zauważyła ponadto, że Republika Dominikańska zaskarżyła sprawozdanie zespołu orzekającego w sprawie DS605 wspomniane przez przedsiębiorstwo Özkan Demir, a zatem nie zostało ono przyjęte przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO. Ponadto okoliczności faktyczne niniejszej sprawy są inne. W dochodzeniu w sprawie DS605 z obliczeń wartości normalnej wyłączono ponad 50 % sprzedaży. Ponadto w sprawie DS605 wzrost kosztów dotyczył tylko jednego (głównego) surowca, podczas gdy w niniejszej sprawie chodziło o połączenie wzrostu kosztów produkcji, inflacji i dewaluacji waluty. Natomiast w przypadku przedsiębiorstwa Özkan Demir stwierdzono, że zdecydowana większość sprzedaży krajowej (około [70–65 %] wielkości sprzedaży) odbywała się w zwykłym obrocie handlowym, a zatem została wykorzystana do obliczenia wartości normalnej. Wynika to z faktu, że w niniejszej sprawie Komisja stwierdziła również, iż sprzedaż prowadzona przez przedsiębiorstwo Özkan Demir nie była skoncentrowana w konkretnym kwartale, lecz rozłożona na cały okres objęty dochodzeniem.
- (54) Do celów art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego istotne jest, aby ceny sprzedaży umożliwiały zwrot kosztów i prowadziły do trwałej rentowności w uzasadnionym terminie; rentowność w określonym momencie ma jedynie mniejsze znaczenie.
- (55) W tym zakresie i rozważając odpowiednie przyjęte orzecznictwo WTO, Komisja przypomniała, że zespół orzekający w sprawie WE – łosoś (Norwegia) wyraźnie uznał, iż „stwierdzenie dokonania sprzedaży po cenach wyższych od średniego ważonego kosztu w okresie objętym dochodzeniem byłoby wystarczające, aby wykazać, że cała sprzedaż, w przypadku której nie stwierdzono przekroczenia średniego ważonego kosztu w okresie objętym dochodzeniem, nie zapewnia zwrotu kosztów w uzasadnionym terminie”^(*). Zespół orzekający omówił również znaczenie wyrażenia „w momencie sprzedaży” i zauważył w pkt 7.243, że „w art. 2.2.1 [porozumienia antydumpingowego] nie wyjaśniono, co należy rozumieć przez »ceny poniżej kosztów jednostkowych w momencie sprzedaży«. W tym zakresie dostrzegamy podobieństwo między pierwszym i drugim zdaniem art. 2.2.1. Chociaż w obu tych zdaniach jest mowa o obliczaniu kosztów jednostkowych w pewnym okresie, w żadnym z nich nie określono dokładnie, jaki powinien to być okres. Prawdą jest, że zdanie drugie idzie dalej niż zdanie pierwsze, ponieważ dotyczy oceny kosztów w »momencie sprzedaży«. Naszym zdaniem oznacza to jednak jedynie, że odpowiedni okres musi obejmować »moment sprzedaży«. W związku z tym całkowicie zgodna z art. 2.2.1 zdanie drugie byłaby sytuacja, w której organ dochodzeniowy obliczałby koszty jednostkowe w »momencie sprzedaży« w danym dniu sprzedaży lub średnią uwzględniającą ten dzień, obejmującą tydzień, miesiąc lub okres objęty dochodzeniem”. Zespół orzekający rozwinął dalej swoje rozumowanie w przypisie 417, w którym stwierdził: „w tym zakresie uważamy za istotne, że podczas gdy w art. 2.4.1 autorzy porozumienia antydumpingowego użyli terminu »data sprzedaży«, w art. 2.2.1 zdanie drugie zdecydowali się na użycie terminu »moment sprzedaży«. W naszej opinii różnica ta potwierdza pogląd, że »moment sprzedaży«, o którym mowa w art. 2.2.1 zdanie drugie, niekoniecznie musi być tożsamy z »datą sprzedaży« i może obejmować inny przedział czasowy”.
- (56) Komisja zauważyła również, że to, czy ocena rentowności sprzedaży krajowej miała charakter kwartalny czy roczny, nie miało znaczenia dla znacznej części sprzedaży krajowej, jak wyjaśniono w motywie 81 poniżej.
- (57) W następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Özkan Demir ponownie odniosło się do sprawozdania zespołu orzekającego w sprawie DS605. Jak wskazano w motywie 52, Republika Dominikańska zaskarżyła to sprawozdanie, a zatem nie zostało ono przyjęte przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO. W każdym razie, jak zauważono w motywach 46–48, w przypadku przedsiębiorstwa Özkan Demir z bardzo szczególnych powodów dotyczących danych tego przedsiębiorstwa z okresu objętego dochodzeniem, wiarygodne obliczenia kwartalne były niemożliwe. W świetle powyższych rozważań Komisja odrzuciła wnioski o przeprowadzenie kwartalnego testu ZOH.

^(*) DS337: Wspólnoty Europejskie – środek antydumpingowy wprowadzony w odniesieniu do łososa hodowlanego z Norwegii, pkt 7.275.

3.2.2. Cena eksportowa

- (58) Szczegóły dotyczące obliczania ceny eksportowej przedstawiono w motywach 134 i 135 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje tymczasowe wnioski.

3.2.3. Porównanie

- (59) Szczegóły dotyczące porównania wartości normalnej i ceny eksportowej przedstawiono w motywach 136–138 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (60) W następstwie publikacji rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych przedsiębiorstwo Özkan Demir przedstawiło uwagi dotyczące wykorzystania daty zamówienia do celów przeliczenia wartości normalnej i ceny eksportowej na lirę turecką (TRY) zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego.
- (61) Biorąc pod uwagę znaczną dewaluację TRY w okresie objętym dochodzeniem oraz fakt, że faktyczne warunki sprzedaży były ustalane w dniu złożenia zamówienia, jak wyjaśniono w motywie 138 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, przy przeliczaniu ceny sprzedaży zarówno krajowej, jak i eksportowej z EUR i USD na TRY na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego Komisja zastosowała kurs wymiany z dnia złożenia zamówienia (a nie z dnia wystawienia faktury).
- (62) Przedsiębiorstwo Özkan Demir twierdziło, że do celów przeliczenia waluty Komisja powinna była wykorzystać dzień wystawienia faktury. Argumentowało ono, że w dniu złożenia zamówienia nie ustalono faktycznych warunków sprzedaży, ponieważ niektóre faktury dotyczyły ilości, które nie mieściły się w granicach tolerancji (± 5 lub 10%) określonych w zamówieniu. Komisja zauważyła jednak, że żadna z transakcji sprzedaży niemieszczących się w granicach tolerancji nie została zakwestionowana przez klientów, wskazując na fakt, że granice tolerancji nie należą do takich faktycznych warunków sprzedaży w przeciwieństwie do podstawowej ilości i ceny jednostkowej. Ponadto, jak wspomniano w motywie 138 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, analiza konkretnej praktyki tureckiego producenta eksportującego wykazała, że faktyczne warunki sprzedaży, w tym ilości i ceny, ustalono w dniu złożenia zamówienia.
- (63) W następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Özkan Demir powtórzyło swoje twierdzenie, że do celów przeliczenia waluty Komisja powinna była wykorzystać dzień wystawienia faktury. W szczególności przedsiębiorstwo Özkan Demir twierdziło, że faktyczne warunki sprzedaży, a w szczególności ostateczna ilość i cena, zostały ustalone w momencie wystawiania faktury. Podnosiło ono również, że Komisja przyznała, iż granice tolerancji nie stanowią faktycznych warunków sprzedaży, a mimo to wybrała ona zamówienie, w przypadku którego granice tolerancji w przeważającej mierze regulują ilość, jako decydujący element, który ma odzwierciedlać faktyczne warunki sprzedaży.
- (64) Komisja zauważyła, że stosowanie granic tolerancji jest powszechną praktyką przy sprzedaży płaskowników łebkowych, ale również ogólniej wyrobów ze stali. Przedsiębiorstwa w tej branży uzgadniają ilości i ceny jednostkowe w momencie składania zamówienia. Fakt, że stosowane są granice tolerancji, odzwierciedla specyfikę sektora stalowego, w którym zamawia się przybliżone ilości przy zastosowaniu granic tolerancji, co odzwierciedla niezdolność producentów do dostarczenia dokładnych ilości, biorąc pod uwagę charakter produktu. Stosowanie takich granic tolerancji nie ma wpływu na fakt, że faktyczne warunki sprzedaży, tj. ilości i ceny jednostkowe, ustala się w momencie składania zamówienia. Ten argument obalający znajduje również potwierdzenie w fakcie, że klienci nie zakwestionowali żadnej z transakcji sprzedaży niemieszczących się w granicach tolerancji, jak wspomniano w motywie 62. Na tej podstawie argument ten został odrzucony.
- (65) Przedsiębiorstwo Özkan Demir twierdziło również, że Komisja nie uzasadniła w wystarczającym stopniu, dlaczego odstąpiła od swojej standardowej praktyki i wykorzystwała dzień złożenia zamówienia zamiast dnia wystawienia faktury do celów przeliczenia. Komisja uznała, że przedstawiono wystarczające powody, odnosząc się do momentu ustalenia faktycznych warunków sprzedaży, dewaluacji TRY oraz wpływu ceny i porównania cen, aby uzasadnić dostosowanie. Chociaż zarówno sprzedaż krajowa, jak i unijna są wyceniane w walucie obcej, różnica czasowa między datą zamówienia a datą wystawienia faktury różni się w zależności od transakcji i jest średnio większa w przypadku sprzedaży unijnej niż w przypadku sprzedaży krajowej. Zmiany kursu wymiany mogą zatem mieć wpływ na porównanie cen, a obiektywne porównanie wymaga wykorzystania daty sprzedaży do przeliczenia waluty na TRY.

- (66) W następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Özkan Demir powtórzyło swoje twierdzenie, że Komisja nie uczyniła zadość spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu w odniesieniu do dokonania dostosowania i nie wykazała wpływu zmiany kursu wymiany na ceny i porównywalność cen. Po pierwsze, Komisja zauważyła, że dostosowanie przewidziane w art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego polega na przeliczaniu walut, które umożliwiają obliczenie dumpingu w przypadku konieczności porównania wartości kosztów i cen w różnych walutach. Przedsiębiorstwo Özkan Demir nie kwestionuje potrzeby dokonania tego dostosowania. W ramach tego dostosowania do Komisji należy wybór daty kursu wymiany. Zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. j) „może być to także data [...] zamówienia lub potwierdzenia zamówienia, jeżeli dokumenty te lepiej odzwierciedlają faktyczne warunki sprzedaży”. Jak wyjaśniono powyżej i w motywie 138 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w tym konkretnym przypadku zamówienie lepiej odzwierciedla faktyczne warunki sprzedaży. Przedsiębiorstwo Özkan Demir nie obaliło tego faktu w swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia. Komisja zauważyła bowiem, że w okresie objętym dochodzeniem dewaluacja liry tureckiej w stosunku do euro wyniosła około 74 %. Komisja zauważyła również, że czas między datą zamówienia a datą wystawienia faktury był bardzo zróżnicowany – wynosił od 0 do 266 dni w przypadku sprzedaży krajowej i od 20 do 219 dni w przypadku sprzedaży do UE. Oznacza to, że gdyby zastosowano kurs wymiany z dnia wystawienia faktury, faktyczne warunki sprzedaży (takie jak ceny) ustalone w chwili składania zamówienia zostałyby zniekształcone przez znaczną różnicę w kursie wymiany, która wystąpiła między tą datą a datą wystawienia faktury z powodu dewaluacji liry tureckiej. Komisja zauważyła również, że przedsiębiorstwo Özkan Demir wykorzystywało waluty obce do sprzedaży krajowej i eksportowej, co pokazuje, że przewidywało ono duże wahania w wycenie waluty krajowej w porównaniu z walutami obcymi. W związku z tym samo to przedsiębiorstwo łagodziło wpływ dewaluacji na cenę uzgodnioną w chwili składania zamówienia oraz dochód, jaki uzgodniona cena mogła zapewnić po zafakturowaniu. Innymi słowy, samo przedsiębiorstwo Özkan Demir wykorzystało mechanizmy walutowe, aby zapobiec zniekształceniu cen uzgodnionych w zamówieniach przez dewaluację tureckiej waluty krajowej.
- (67) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Özkan Demir odniosło się do wcześniejszego dochodzenia ⁽¹⁰⁾, w którym dwaj tureccy eksporterzy ubiegali się o dostosowanie z tytułu przeliczenia walut, o którym mowa w art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, i stwierdziło, że Komisja stosowała niższy standard dowodu przy „dokonywaniu” dostosowania z tytułu przeliczenia walut. Na podstawie faktów w przedmiotowej sprawie Komisja uznała, że wykazała istnienie wystarczających elementów uzasadniających zastosowanie daty zakupu jako daty wymiany walut, o której mowa w motywie 138 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i motywach 61–66 powyżej. Na tej podstawie argument ten został odrzucony.
- (68) Ponadto przedsiębiorstwo Özkan Demir twierdziło, że wykorzystanie daty złożenia zamówienia doprowadziło do zmiany okresu objętego dochodzeniem i wykorzystania niekompletnego zbioru danych. Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem i uznała, że okres objęty dochodzeniem pozostał niezmienny. Okres objęty dochodzeniem był konsekwentnie wykorzystywany do określania i opierania obliczeń dumpingu na kompletnym zestawie transakcji z datą wystawienia faktury w tym okresie. Wykorzystywanie daty złożenia zamówienia było ściśle ograniczone do dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego.
- (69) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Özkan Demir powtórzyło swoje twierdzenie, że Komisja wykorzystała niekompletne zbiory danych, ponieważ data sprzedaży zmieniła się z daty wystawienia faktury na datę złożenia zamówienia. Wobec braku nowych elementów w tej kwestii Komisja odniosła się do motywu 68, w którym obalono twierdzenie tego przedsiębiorstwa.
- (70) W swoich uwagach przedsiębiorstwo Özkan Demir odniosło się również do instrukcji zawartych w kwestionariuszu dotyczącym cel antydumpingowych skierowanym do tego przedsiębiorstwa, twierdząc, że polecono mu „wykorzystanie daty wystawienia faktury jako daty sprzedaży w celu określenia, które transakcje sprzedaży mieszczą się w okresie objętym dochodzeniem”, i wskazało, że zastosowanie daty złożenia zamówienia w obliczeniach było sprzeczne z tymi instrukcjami i prowadziło do zmiany w zbiorze danych. W tym samym względzie przedsiębiorstwo Özkan Demir odniosło się do sprawy Republika Dominikańska – środki antydumpingowe wprowadzone w odniesieniu do prętów stalowych (Kostaryka) ⁽¹¹⁾, w której UE wskazała, że „organy dochodzeniowe powinny dopasować ceny eksportowe i krajowe objęte tym samym [okresem dochodzenia] i na podstawie tych samych kryteriów (np. daty wystawienia faktury)”. W tym zakresie należy odnieść się do motywu 68, w którym potwierdzono wykorzystanie daty wystawienia faktury do określenia okresu objętego dochodzeniem zarówno w odniesieniu do sprzedaży krajowej, jak i eksportowej, ale z wykorzystaniem daty złożenia zamówienia do celów dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego. Na tej podstawie argument ten został odrzucony.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1100 z dnia 5 lipca 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji (Dz.U. L 238 z 6.7.2021, s. 32).

⁽¹¹⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, Republika Dominikańska – środki antydumpingowe wprowadzone w odniesieniu do stalowych prętów żebrowanych, WT/DS605/R, załącznik C-4 – Zintegrowane streszczenie argumentów Unii Europejskiej.

- (71) Ponieważ cała sprzedaż eksportowa do UE i większość sprzedaży krajowej prowadzona była w euro, przedsiębiorstwo Özkan Demir stwierdziło, że obliczenia marginesu dumpingu można przeprowadzić w euro, aby uniknąć jakichkolwiek skutków związanych z przeliczaniem walut. Przedsiębiorstwo Özkan Demir zauważyło, że rozporządzenie podstawowe nie zawiera żadnych informacji o walucie wykorzystanej do obliczenia marginesu dumpingu. Komisja uznała jednak, że metodyka ta wymagałaby również przeliczenia kosztów produkcji i ceny sprzedaży niektórych transakcji sprzedaży krajowej na euro. Z tego powodu za właściwe uznano dokonanie obliczeń dumpingu w walucie państwa wywozu.
- (72) Na tej podstawie argumenty przedsiębiorstwa Özkan Demir odrzucono.
- (73) Skarżący twierdził, że jako podstawę na potrzeby przeliczenia waluty należy przyjąć datę oferty (która poprzedza datę złożenia zamówienia). Art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego nie przewiduje jednak takiej podstawy na potrzeby przeliczenia. Co ważniejsze, oferty nie można uznać za porozumienie w sprawie faktycznych warunków sprzedaży między dwiema stronami. W związku z powyższym twierdzenie skarżącego zostało odrzucone.
- (74) Przedsiębiorstwo Özkan Demir przedstawiło pewne zarzuty pomocnicze, na wypadek gdyby Komisja odrzuciła jego twierdzenia dotyczące wykorzystania daty zamówienia do celów dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego.
- (75) Pierwszy zarzut pomocniczy dotyczył wyłączenia transakcji, w przypadku których data zamówienia przypadła poza okresem objętym dochodzeniem. Komisja uznała, że taka metodyka oznaczałaby pominięcie znacznej liczby transakcji, które zostały zafakturowane w okresie objętym dochodzeniem. Okresu objętego dochodzeniem i powiązanych transakcji nie można zmienić w toku dochodzenia, o czym słusznie przypomniało również przedsiębiorstwo Özkan Demir w swoich uwagach. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (76) Drugi zarzut pomocniczy dotyczył dokonywania obliczeń dumpingu z częstotliwością kwartalną.
- (77) Po pierwsze, przedsiębiorstwo Özkan Demir uzasadniało ten postulat wysoką dewaluacją i hiperinflacją w Turcji w okresie objętym dochodzeniem. Komisja zauważyła jednak, że nie ma istotnych różnic w strukturze sprzedaży krajowej i eksportowej, które uzasadniałyby dokonywanie obliczeń kwartalnych. Zarówno sprzedaż krajowa, jak i eksportowa rozkładały się bowiem równomiernie w poszczególnych kwartałach, przy czym największe ilości sprzedano w trzecim kwartale okresu objętego dochodzeniem zarówno na rynku krajowym, jak i eksportowym. Chociaż różnice w rozkładzie sprzedaży krajowej i eksportowej niewątpliwie występują, jedynie w wyjątkowych sytuacjach Komisja może odstąpić od stosowania podejścia rocznego i dokonywać obliczeń kwartalnych zamiast obliczeń rocznych. Nie zaobserwowano takiej wyjątkowej sytuacji, w związku z czym argument ten nie mógł prowadzić do zmiany metodyki.
- (78) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Özkan Demir powtórzyło te same argumenty, o których mowa w motywach 75 i 76. Wobec braku nowych elementów w tej kwestii Komisja odniosła się do motywu 77, w którym obalono twierdzenie tego przedsiębiorstwa.
- (79) Ponadto przed ujawnieniem tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Özkan Demir wyraźnie stwierdziło w odpowiedzi na drugie pismo w sprawie uzupełnienia braków, że dokonywanie miesięcznych obliczeń może nie być właściwe w tym przypadku. Komisja nie rozumie, dlaczego kwartalne obliczenia dumpingu miałyby być dokładniejsze niż miesięczne, które zostały odrzucone przez to przedsiębiorstwo. Przynajmniej w teorii obliczenia miesięczne powinny bowiem jeszcze bardziej zneutralizować skutki znacznego wzrostu kosztów w okresie objętym dochodzeniem lub wysokiej inflacji oraz dewaluacji TRY. Komisja nie może być zobowiązana do odstąpienia od standardowej metodyki określonej w rozporządzeniu podstawowym za każdym razem, gdy producent eksportujący wnosi o inną metodykę, która poprawiłaby jego margines dumpingu.

- (80) Ponadto, jak już wskazano powyżej w motywie 77, zarówno sprzedaż krajowa, jak i eksportowa rozkładały się równomiernie w poszczególnych kwartałach, przy czym największe ilości sprzedawano w trzecim kwartale okresu objętego dochodzeniem zarówno na rynku krajowym, jak i eksportowym. Pokazało to, że dokonano obiektywnego porównania w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych okresach, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Fakt, że – jak twierdziło przedsiębiorstwo Özkan Demir – wartości procentowe wielkości sprzedaży eksportowej i sprzedaży krajowej w przypadku niektórych rodzajów produktu nieznacznie różnią się w poszczególnych kwartałach, nie wpłynął na ten wniosek. Ponadto teoretyczne przykłady podane przez przedsiębiorstwo Özkan Demir⁽¹²⁾ rzeczywiście pokazują, że różnice w czasie sprzedaży są istotne, ale poza tym stanowią uproszczenie rzeczywistości, ponieważ na przykład dewaluacja TRY w stosunku do EUR nie jest brana pod uwagę.
- (81) Co więcej, dokonywanie obliczeń dumpingu w ujęciu kwartalnym jedynie w bardzo niewielkim stopniu rozwiałoby obawy przedsiębiorstwa Özkan Demir, że sprzedaż krajowa byłaby traktowana jako przynosząca straty, podczas gdy – przy zastosowaniu obliczeń kwartalnych lub miesięcznych – w pewnym momencie była ona rentowna w bardzo ograniczonym zakresie. Nawet gdyby Komisja miała przeprowadzić kwortalne obliczenia dumpingu, udział sprzedaży krajowej, która zostałaby uznana za rentowną, nie wzrósłby znacząco (mniej niż 10 %) w porównaniu z rocznymi obliczeniami dumpingu.
- (82) W związku z tym, po rozważeniu wszystkich argumentów, Komisja stwierdziła, że w tym przypadku nie ma wystarczających powodów, aby odstąpić od rocznego obliczania dumpingu i zastosować inną metodę. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (83) Po drugie, ostatni zarzut pomocniczy dotyczył tego, że Komisja powinna była ponownie obliczyć koszt świadczeń zaksięgowanych w TRY, związanych głównie z kosztami transportu, stosując kurs wymiany obowiązujący w dniu zamówienia, a nie w dniu wystawienia faktury, zgodnie z obliczeniem wartości sprzedaży. Komisja zauważyła, że wykorzystanie daty zamówienia było związane z dostosowaniem z tytułu przeliczania walut zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, natomiast dostosowania dotyczące kosztów transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku i kosztów dodatkowych reguluje art. 2 ust. 10 lit. e) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym stosuje się poniesione koszty. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

3.2.4. Margines dumpingu

- (84) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF (koszt, ubezpieczenie, fracht) na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Türkiye Özkan Demir Çelik Sanayi A.Ş	13,6 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	13,6 %

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej

- (85) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 143–145 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

4.2. Konsumpcja w Unii

- (86) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 146–149 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

⁽¹²⁾ S. 21 i 22 uwag z dnia 27 lipca 2023 r.

4.3. Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie

4.3.1. Łączna ocena skutków przywozu z państw, których dotyczy postępowanie

- (87) Rząd Turcji twierdził, że badanie przywozu należy przeprowadzić oddzielnie dla każdego państwa, którego dotyczy postępowanie. Według rządu Turcji Komisja przeprowadziła łączną analizę przywozu, „aby móc określić wzrost przywozu i zastosować odpowiedni środek”. Ponadto rząd Turcji twierdził, że wynoszący 4 % wzrost udziału państw, których dotyczy postępowanie, w rynku nie stanowi znacznego wzrostu przywozu w rozumieniu porozumienia antydumpingowego WTO.
- (88) Decyzja Komisji o łącznym zbadaniu przywozu z Chin i Turcji była zgodna z art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i art. 3.3 porozumienia antydumpingowego WTO. Oba te artykuły przewidują dwa warunki, na podstawie których Komisja może dokonać łącznej oceny: „a) ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza poziom *de minimis* zdefiniowany w art. 9 ust. 3 [rozporządzenia podstawowego i art. 5.8 porozumienia antydumpingowego WTO] i wielkość przywozu z każdego z tych krajów nie jest nieznaczna; oraz b) łączna ocena skutków przywozu jest właściwa po uwzględnieniu warunków konkurencji między produktami przywozonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywozonymi a unijnym [krajowym] produktem podobnym”.
- (89) „Znacznym wzrostem przywozu”, o którym wspomina rząd Turcji, nie stanowi części tych warunków. Rząd Turcji nie kwestionował faktu spełnienia ani jednego, ani drugiego z tych dwóch warunków w niniejszej sprawie. Potwierdzono zatem wniosek zawarty w motywach 150–153 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którym warunki oceny łącznej zostały spełnione.

4.3.2. Wielkość i udział w rynku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie

- (90) Jak wspomniano w motywie 87 powyżej, rząd Turcji twierdził, że wynoszący 4 % wzrost udziału państw, których dotyczy postępowanie, w rynku między 2019 r. a okresem objętym dochodzeniem, przedstawiony w tabeli 3 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, nie był postrzegany jako znaczny. Według WTO termin „znaczny” należy jednak interpretować zgodnie ze słownikiem Oxford jako „warty uwagi; ważki, znaczący”. Co więcej, w art. 3.2 porozumienia antydumpingowego WTO (odpowiednik art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego), który odnosi się do potrzeby rozważenia, czy nastąpił znaczny wzrost przywozu towarów po cenach dumpingowych, „nie określa się minimalnego progu tego, co kwalifikuje się jako »znaczny« wzrost; to, czy wzrost jest »znaczny«, zależy od konkretnych okoliczności sprawy” ⁽¹³⁾.
- (91) W przedmiotowej sprawie Komisja uznała wzrost o 4 % za znaczny, zwłaszcza w świetle znacznie większych wzrostów w poprzednich latach okresu objętego postępowaniem. Jak wyjaśniono w motywie 157 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, niższy udział w rynku w okresie objętym dochodzeniem w porównaniu z latami 2020 i 2021 wynikał ze szczególnej sytuacji na rynku unijnym, która nie miała charakteru strukturalnego ani prawdopodobnie nie utrzyma się po okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument i potwierdziła informacje przedstawione w motywach 154–157 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.3.3. Ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, podcięcie cenowe i tłumienie cen

- (92) W następstwie publikacji rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych przedsiębiorstwo Özkan Demir zakwestionowało metodykę zastosowaną przez Komisję do obliczenia podcięcia cenowego. Zgodnie z tym twierdzeniem Komisja dokonała „podwójnego przeliczenia” sprzedaży unijnej poprzez przeliczenie kwot w EUR na fakturach przedsiębiorstwa Özkan Demir na TRY przy zastosowaniu kursu wymiany obowiązującego w dniu zamówienia, a następnie przeliczenie ich z powrotem na EUR po innym kursie wymiany, tj. kursie z miesiąca, w którym wystawiono fakturę. Komisja uznała ten błąd i dokonała niezbędnej korekty, wykorzystując kwoty w EUR na fakturach przedsiębiorstwa Özkan Demir (dostosowane do wartości CIF wraz z kosztami wyładunku) w celu obliczenia cen importowych.

⁽¹³⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego WTO w sprawie DS538 – Pakistan – Folia BOPP (ZEA), pkt 7.263.

- (93) W rezultacie skorygowano również średnią cenę importową dla Turcji w okresie objętym dochodzeniem podaną w tabeli 4 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, jak pokazano w poniższej tabeli:

Tabela 4

Ceny importowe (w EUR/t)

	2019	2020	2021	Okres objęty dochodzeniem
ChRL	[800-900]	[800-900]	[850-1 000]	[1 000-1 200]
Indeks	100	95	108	133
Turcja	[700-800]	[700-800]	[850-1 000]	[1 100-1 300]
Indeks	100	92	119	157

Źródło: Współpracujący producenci eksportujący.

- (94) W następstwie tej korekty średni margines podcięcia cenowego w przypadku Turcji osiągnął poziom *de minimis*, a margines zniżania cen w przypadku Turcji wyniósł 15,41 %. Jak stwierdzono w sekcji 4.3.3 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja ustaliła istnienie tłumienia cen. Ze względu na znaczną presję cenową spowodowaną przywozem towarów po cenach dumpingowych na rynek unijny w bardzo dużych ilościach przemysł Unii nie miał możliwości podniesienia swoich cen sprzedaży do poziomu umożliwiającego osiągnięcie rentowności w okresie objętym postępowaniem.
- (95) Rząd Turcji zapytał, czy w okresie objętym dochodzeniem Komisja wzięła pod uwagę obciążenie przywożonych płaskowników stalowych łebkowych spowodowane środkami ochronnymi, które obowiązywały w odniesieniu do wyrobów ze stali ⁽¹⁴⁾, w tym produktu objętego postępowaniem. W przypadku wyczerpania kontyngentu taryfowego dla grupy produktów, która obejmuje płaskowniki stalowe łebkowe, importerzy musieliby uiścić 25 % ceł ochronnych z tytułu przywozu poza kontyngentem.
- (96) Analizując skutki ceł ochronnych, Komisja wzięła pod uwagę tymczasowy charakter ceł ochronnych, jak wyjaśniono w motywie 252 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto ustalono, że w okresie objętym dochodzeniem cła ochronne zapłacono jedynie od 18,5 % całego przywozu do Unii płaskowników stalowych łebkowych. Dostępne dane celne za ten okres nie pozwalały jednak na rozróżnienie między produktem objętym dochodzeniem a innymi płaskownikami stalowymi łebkowymi, które obejmują rozmiary spoza zakresu produktu objętego niniejszym dochodzeniem. Ponieważ jednak większych rozmiarów płaskowników stalowych łebkowych nie produkuje się w Unii, prawdopodobne jest, że stanowiły one pokaźniejszą część wielkości przywozu niż produkt objęty dochodzeniem. Potwierdziły to informacje przekazane podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu u współpracującego użytkownika unijnego – przedsiębiorstwa Fincantieri.
- (97) Ponieważ 1) ponad 80 % przywożonych płaskowników stalowych łebkowych z Turcji nie podlegało cłom ochronnym, 2) prawdopodobne jest, że znaczna część płaskowników stalowych łebkowych, za które uiszczono cła ochronne, nie wchodziła w zakres obecnego dochodzenia, 3) nie przedstawiono żadnych dowodów potwierdzających wpływ ceł ochronnych na ceny eksportowe tureckich producentów eksportujących oraz 4) cła ochronne mają charakter tymczasowy, Komisja uznała, że dostosowanie cen CIF w celu uwzględnienia ceł ochronnych nie było uzasadnione. Jeżeli chodzi o stosowanie ceł ochronnych na przywóz płaskowników stalowych łebkowych z ChRL, kontyngenty nie zostały wyczerpane w żadnym z kwartałów w okresie objętym dochodzeniem.

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2022/978 z dnia 23 czerwca 2022 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/159 nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. L 167 z 24.6.2022, s. 58).

- (98) W następstwie ostatecznego ujawnienia rząd Turcji powtórzył swoje uwagi dotyczące uwzględnienia środków ochronnych przy obliczaniu marginesu szkody. Według rządu Turcji uwzględnienie środków ochronnych w obliczeniach mogłoby potencjalnie obniżyć margines szkody do poziomu poniżej marginesu dumpingu. Jak jednak wskazano w motywach 96–97, jedynie ograniczona wielkość wywozu była objęta środkami ochronnymi w okresie objętym dochodzeniem. Nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że tak ograniczona wielkość podlegałaby w całości obowiązkowi zapłaty cła ochronnego w wysokości 25 %. Jest zatem mało prawdopodobne, aby środek ochronny miał jakikolwiek wpływ na ceny eksportowe.
- (99) Ponadto Komisja nie otrzymała żadnych dowodów dotyczących wpływu środków ochronnych na ceny eksportowe. Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji stwierdził, że ani on, ani tureccy eksporterzy nie mają informacji na temat wpływu ceł ochronnych na ceny eksporterów, ponieważ jedynie importerzy dysponują takimi informacjami. Argumentował on, że zamiast tego Komisja powinna opierać się na operacjach przywozu i zgłoszeniach celnych. Ceny ustalane są jednak między dostawcą a klientem. Gdyby cła ochronne miały wpływ na ceny eksportowe, kwestia ta byłaby prawdopodobnie częścią negocjacji cenowych. Jej wpływ na ceny eksportowe byłby zatem dobrze znany producentom eksportującym. Żaden importer ani producent eksportujący nie wniósł jednak o takie dostosowanie; nie przedstawiono też żadnych dowodów, które mogłyby zostać wykorzystane do obliczenia takiego dostosowania. W związku z tym argument ten został odrzucony.

4.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii

4.4.1. Uwagi ogólne

- (100) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 164–167 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

4.4.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.4.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (101) Rząd Turcji stwierdził, że Komisja „zakłada, iż upadłość przedsiębiorstwa Laminorul jest związana ze wzrostem przywozu i domniemanym dumpingiem”, oraz że Komisja powinna wnikliwie przeanalizować przyczyny upadłości tego przedsiębiorstwa. Ponadto rząd Turcji zapytał, czy dane przedsiębiorstwa Laminorul uwzględniono we wskaźnikach produkcji, moce produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych.
- (102) Komisja nigdy nie sformułowała żadnych twierdzeń co do przyczyn zakończenia działalności przez przedsiębiorstwo Laminorul. W praktyce upadłość tego przedsiębiorstwa stanowiła okoliczność, którą wzięto pod uwagę wyłącznie jako sam fakt. Jak wyjaśniono w motywach 11 i 12 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja uznała, że przedsiębiorstwo Laminorul było częścią przemysłu Unii w okresie badanym, w związku z czym uwzględniono je w danych i analizie.
- (103) Jak również wyjaśniono w motywie 12 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, skutek uwzględnienia danych przedsiębiorstwa Laminorul w analizie wyraźnie wzięto pod uwagę w wielu sekcjach rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Dotyczyło to również produkcji i moce produkcyjnych, w przypadku których w motywach 169 i 170 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja wykazała, że bez przedsiębiorstwa Laminorul wielkość produkcji i wskaźniki wykorzystania mocy produkcyjnych spadły w okresie badanym, podczas gdy moce produkcyjne utrzymywały się na stałym poziomie. Argumenty te zostały zatem odrzucone.
- (104) Wobec braku jakichkolwiek innych powiązanych argumentów lub uwag wniosek przedstawiony w motywach 168–170 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych został zatem potwierdzony.

4.4.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (105) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 171–172 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

4.4.2.3. Wzrost

- (106) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywie 173 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

4.4.2.4. Zatrudnienie i wydajność

(107) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 174–176 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

4.4.2.5. Wielkość marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

(108) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 177–178 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

4.4.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

4.4.3.1. Ceny i czynniki wpływające na ceny

(109) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 179–181 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

4.4.3.2. Koszty pracy

(110) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 182–183 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

4.4.3.3. Zapasy

(111) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 184–185 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

4.4.3.4. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

(112) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 186–190 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

4.4.4. Wnioski dotyczące szkody

(113) W świetle powyższego i wobec braku jakichkolwiek innych powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 191–198 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych

(114) Rząd Turcji stwierdził, że udział Turcji w rynku zmniejszył się w okresie objętym postępowaniem, spadając w okresie objętym dochodzeniem do poziomu poniżej poziomu z 2019 r. Wskazał on ponadto, że producent unijny był w stanie zwiększyć swoją sprzedaż przy podniesieniu ceny powyżej kosztów produkcji. Zdaniem rządu świadczy to o tym, że przemysł Unii nie jest konkurencyjny.

(115) Komisja zauważyła jednak, że udział Turcji w rynku pozostawał zarówno w 2020 r., jak i 2021 r. powyżej poziomu z 2019 r. i tylko nieznacznie poniżej tego poziomu w okresie objętym dochodzeniem. Jak już wyjaśniono w motywie 91 powyżej i w motywie 157 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, ten niewielki spadek udziału w rynku w okresie objętym dochodzeniem był w dużej mierze związany z pewnym zdarzeniem w tym okresie, które nie miało charakteru strukturalnego i które prawdopodobnie nie będzie nadal występować po okresie objętym dochodzeniem. W każdym razie, ponieważ do celów analizy szkody Komisja rozpatrywała łącznie przywóz z Turcji i ChRL, szczególne zmiany w odniesieniu do przywozu z Turcji nie są istotne.

- (116) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji argumentował, że Komisja nie powinna „ignorować pozytywnej tendencji dotyczącej wskaźników przemysłu Unii jako elementów niestrukturalnych rynku i twierdzić, że przemysł ponosi istotną szkodę”. Jak jednak jasno wynika z wniosków dotyczących szkody zawartych w sekcji 4.4.4 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wskaźniki przemysłu Unii nie wykazywały żadnej pozytywnej tendencji. Niestrukturalne elementy rynku, na które powołuje się rząd Turcji, dotyczyły jedynie wzrostu udziału Unii w rynku między 2020 r. a okresem objętym dochodzeniem, który to wzrost, jak wyjaśniono, miał prawdopodobnie charakter tymczasowy. Co więcej, udział przemysłu Unii w rynku w okresie objętym dochodzeniem był nadal niższy niż w 2019 r., czyli na początku okresu objętego postępowaniem.
- (117) Jeżeli chodzi o wzrost cen powyżej kosztów produkcji, o którym wspomina rząd Turcji, średnia jednostkowa cena sprzedaży w Unii była stale niższa od kosztów produkcji w całym okresie objętym dochodzeniem. Oprócz faktu, że analiza Komisji nie ograniczała się wyłącznie do przywozu z Turcji, lecz obejmowała również przywóz z Chin, Komisja zauważyła, że ciągły napływ przywozu tanich towarów po cenach dumpingowych zarówno z Turcji, jak i z ChRL uniemożliwił przemysłowi Unii podniesienie cen do poziomu niezbędnego do osiągnięcia rentowności. Kwestia ta nie została zakwestionowana przez żadną z zainteresowanych stron. W związku z tym ten argument rządu Turcji został odrzucony.
- (118) W świetle powyższego i wobec braku dalszych uwag motywy 200–206 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

5.2. Wpływ pozostałych czynników

- (119) Rząd Turcji wezwał Komisję do zbadania wpływu innych czynników, takich jak zmiany w technologii, preferencje klientów i presja konkurencyjna ze strony przywozu po cenach niedumpingowych, które według niego zostały wyłączone z analizy Komisji.
- (120) Po pierwsze, nie było jasne, do jakich zmian w technologii odniósł się rząd Turcji; żadna z zainteresowanych stron nie przedstawiła też żadnych dowodów potwierdzających w tej kwestii.
- (121) Po drugie, w analizie zawartej w sekcji 2.3 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych uwzględniono wpływ preferencji klientów dotyczących przywożonych płaskowników stalowych łebkowych w porównaniu z płaskownikami stalowymi łebkowymi produkowanymi w Unii. W sekcji tej wyjaśniono, że płaskowniki stalowe łebkowe produkowane w państwach, których dotyczy postępowanie, oraz w Unii, mają te same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne, a także te same podstawowe zastosowania. Preferencje klientów mogą istnieć, ale nie odgrywają żadnej roli w analizie dumpingu ani szkody. W każdym razie wprowadzone środki nie mają na celu zamknięcia rynku ani wykluczenia stron z rynku. Argument ten był zatem nieistotny.
- (122) Po trzecie, presję konkurencyjną wywieraną przez przywóz po cenach niedumpingowych szczegółowo przeanalizowano w sekcji 5.2.1 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W sekcji tej stwierdzono, że ze względu na specyfikę produkcji płaskowników stalowych łebkowych w Zjednoczonym Królestwie oraz stosunkowo wysokie ceny importowe presja konkurencyjna ze strony tego przywozu nie była na tyle silna, aby osłabić związek przyczynowy między szkodą poniesioną przez przemysł Unii a przywozem towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie.
- (123) Współpracujący użytkownik unijny – przedsiębiorstwo Fincantieri – twierdził, że Komisja nie doceniła wpływu upadłości przedsiębiorstwa Laminorul i pandemii COVID-19 na wyniki przemysłu Unii. Zdaniem przedsiębiorstwa Fincantieri Komisja popełniła błąd, uznając, że czynniki te nie były w stanie osłabić związku przyczynowego między szkodą poniesioną przez przemysł Unii a przywozem towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie. W tym zakresie przedsiębiorstwo Fincantieri zwróciło szczególną uwagę na zakończenie działalności przez przedsiębiorstwo Laminorul jako przyczynę szkody dla przemysłu Unii w ujęciu całościowym.
- (124) Jak jednak wyjaśniono w motywie 103 powyżej, w całym rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych wykazano, że szkoda istniała zarówno z uwzględnieniem przedsiębiorstwa Laminorul w analizie szkody, jak i bez jego uwzględnienia. Z danych jasno wynika, że nie można stwierdzić, iż „ujemne wskaźniki wyników przemysłu Unii w 2019 r.” – lub w pozostałej części okresu objętego postępowaniem, w tym zakresie – były spowodowane „głównie, jeśli nie wyłącznie” upadłością przedsiębiorstwa Laminorul, jak twierdzi przedsiębiorstwo Fincantieri.

- (125) Na przykład zarówno z uwzględnieniem przedsiębiorstwa Laminorul, jak i bez jego uwzględnienia wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych wynosił poniżej 50 % w 2019 r. (motywy 170 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), udział w rynku wynosił poniżej 50 % (motywy 171 i 172), średnia cena sprzedaży w Unii była niższa od kosztów produkcji (tabela 8 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), skarżący ponosił straty (tabela 11 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), a zwrot z inwestycji był ujemny (również tabela 11). Jak stwierdzono również w sekcji 4.4.4 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, ta negatywna sytuacja w zakresie szkody zbiegła się ze znaczną wielkością przywozu towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie.
- (126) Przedsiębiorstwo Fincantieri odniosło się również do stwierdzenia zawartego w motywie 172 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którym część sprzedaży przedsiębiorstwa Laminorul zastąpiono przywozem, a nie sprzedażą prowadzoną przez innych producentów unijnych
- (127) W tym zakresie przedsiębiorstwo Fincantieri twierdziło, że po pierwsze, producenci unijni nadal stanowili podstawowe źródło dostaw dla unijnego przemysłu stoczniowego.
- (128) Po drugie, podnosiło ono, że fakt, iż producent unijny – Olifer s.p.l. („Olifer”) nie zgłosił się, świadczy o tym, że przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, nie wpłynął negatywnie na jego sytuację gospodarczą. Według przedsiębiorstwa Fincantieri świadczy to o tym, że problem leży po stronie skarżącego, przedsiębiorstwa Losal. Przedsiębiorstwo Fincantieri twierdziło, że w modelu biznesowym przedsiębiorstwa Losal wystąpiły poważne niedociągnięcia strukturalne. Zdaniem przedsiębiorstwa Fincantieri przedsiębiorstwo Losal ucierpiało z powodu tych samych problemów strukturalnych i logistycznych, które doprowadziły do upadłości przedsiębiorstwa Laminorul i które były wynikiem czynników niezwiązanych z przywozem z państw, których dotyczy postępowanie.
- (129) O ile jednak producenci unijni rzeczywiście byli ważnym źródłem dostaw dla unijnego przemysłu stoczniowego, o tyle w okresie objętym dochodzeniem [57,0–64,0 %] rynku było zaopatrywane przez przywóz z Turcji i ChRL. Państwa, których dotyczy postępowanie, były zatem głównym źródłem dostaw dla unijnych stoczni, a nie dla przemysłu Unii.
- (130) Komisja nie wie, dlaczego przedsiębiorstwo Olifer nie współpracowało, ale może to wynikać na przykład z czasu i wysiłku potrzebnego do współpracy w toku dochodzenia, co nie jest bez znaczenia, zwłaszcza w przypadku małego i średniego przedsiębiorstwa, takiego jak Olifer. Może to również wynikać z obawy przed zantagonizowaniem jego głównych klientów, z których jednym jest Fincantieri. W każdym razie nie było dowodów na to, że brak współpracy ze strony przedsiębiorstwa Olifer świadczył o jego sytuacji gospodarczej. Ponadto po stronie użytkownika unijnego w dochodzeniu współpracowało jedynie samo przedsiębiorstwo Fincantieri. Gdyby argument przedsiębiorstwa Fincantieri był prawdziwy w przypadku przedsiębiorstwa Olifer, to samo można by powiedzieć o innym przemyśle stoczniowym, który składa się z dużej liczby przedsiębiorstw innych niż Fincantieri. Ponadto analiza Komisji opierała się również na wskaźnikach makroekonomicznych określonych w sekcji 4.4.2 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Do celów tej analizy nie ma znaczenia, kto współpracował, a kto nie.
- (131) Jeżeli chodzi o twierdzenie, że obecna sytuacja przedsiębiorstwa Losal wynikała z problemów strukturalnych porównywalnych z sytuacją przedsiębiorstwa Laminorul przed jego upadłością, Komisja nie była w stanie porównać sytuacji obu tych przedsiębiorstw. Publicznie dostępne informacje, a także uwagi przedstawione zarówno przez Losal, jak i Fincantieri, wykazały, że nie było zgody co do przyczyn zakończenia działalności przez przedsiębiorstwo Laminorul i jego ostatecznej upadłości.
- (132) Z informacji dostarczonych zarówno przez Losal, jak i Fincantieri wynikało jednak jasno, że w okresie objętym dochodzeniem rzeczywiście występowały pewne problemy z dostawami realizowanymi przez przedsiębiorstwo Losal. Z oświadczeń złożonych zarówno przez Fincantieri w jego uwagach dotyczących wszczęcia postępowania, jak i przez Losal podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu można jednak wywnioskować, że wspomniane problemy ograniczały się do dwóch konkretnych zamówień i dotyczyły jedynie części tych zamówień. Problemy te wynikały głównie z trudności z transportem spowodowanych strajkami niektórych przedsiębiorstw transportowych oraz trudności ze znalezieniem przedsiębiorstw, które podjęłyby się dostaw do Palermo we Włoszech. W każdym razie następnie wdrożono system specjalnie dla przedsiębiorstwa Fincantieri, który umożliwił użytkownikom monitorowanie statusu ich zamówień w cyklu tygodniowym. Co więcej, przedsiębiorstwo Fincantieri było – choć ważnym – tylko jednym z wielu klientów przedsiębiorstwa Losal i żaden inny klient/użytkownik nie zgłosił się, aby poprzeć to twierdzenie.
- (133) Przedsiębiorstwo Fincantieri twierdziło również, że przedsiębiorstwo Losal nie miało regularnego harmonogramu produkcji i rozpoczynało produkcję dopiero wtedy, gdy klienci składali znaczną liczbę zamówień. Z dowodów zebranych podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu w przedsiębiorstwie Losal wynika jednak, że nie była to prawda.

- (134) W następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Fincantieri powtórzyło swoje uwagi dotyczące problemów strukturalnych przedsiębiorstwa Losal i stwierdziło, że Komisja nie docenia wpływu tych problemów na Fincantieri. Ponadto przedsiębiorstwo Fincantieri powtórzyło swoje twierdzenie, że negatywne wyniki były spowodowane czynnikami niezwiązanymi z przywozem z państw, których dotyczy postępowanie. Nie przedstawiono żadnych nowych elementów na poparcie tych oświadczeń.
- (135) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że argumenty przedstawione przez przedsiębiorstwo Fincantieri dotyczące skutków upadłości przedsiębiorstwa Laminorul oraz problemów strukturalnych i logistycznych dotyczących skarżącego nie były takiej natury, by osłabić związek przyczynowy między szkodą poniesioną przez przemysł Unii a przywozem towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie.

5.2.1. Przywóz z państw trzecich

- (136) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag, innych niż te, o których mowa w motywie 122 powyżej, motywy 207–211 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

5.2.2. Wyniki eksportowe przemysłu Unii

- (137) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 212–214 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

5.2.3. Pandemia COVID-19 i spadek konsumpcji

- (138) Zarówno rząd Turcji, jak i przedsiębiorstwo Fincantieri powtórzyły swoje twierdzenie, że pandemia COVID-19 przyczyniła się w znacznym stopniu do negatywnej sytuacji przemysłu Unii, zwłaszcza w odniesieniu do wpływu na wielkość sprzedaży. Ponieważ nie przedstawiono żadnych nowych elementów w porównaniu z elementami, o których mowa w motywach 215 i 216 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wnioski zawarte w tych motywach zostały potwierdzone.

5.2.4. Wzrost cen energii

- (139) Rząd Turcji powtórzył swoje twierdzenie dotyczące wpływu wzrostu cen energii na sytuację szkodliwą dla przemysłu Unii. Ponieważ nie przedstawiono żadnych nowych argumentów w porównaniu z argumentami, o których mowa w motywach 217–220, wniosek zawarty w tych motywach został potwierdzony.

5.2.5. Dywersyfikacja produktu

- (140) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 221–225 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

5.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (141) Komisja oceniła wpływ innych czynników, biorąc pod uwagę uwagi zainteresowanych stron, i stwierdziła, że czynniki te nie osłabiły związku przyczynowego. Czynniki takie jak upadłość przedsiębiorstwa Laminorul, pandemia COVID-19 lub którykolwiek z pozostałych czynników przedstawionych przez poszczególne strony mogły bowiem mieć wpływ na wyniki przemysłu Unii. Czynniki te nie wyjaśniają jednak tłumienia cen, którego doświadczył przemysł Unii w całym okresie badanym, a w szczególności w okresie objętym dochodzeniem. W normalnym konkurencyjnym środowisku przemysł Unii powinien być w stanie podnieść ceny sprzedaży do poziomu rentowności lub przynajmniej do poziomu umożliwiającego pokrycie kosztów produkcji. Ewentualny wpływ omówionych powyżej czynników nie mógł wyjaśnić niezdolności przemysłu Unii do podniesienia cen.
- (142) Komisja potwierdziła zatem swoje wnioski zawarte w motywach 226–228 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

6. POZIOM ŚRODKÓW

6.1. Margines szkody

- (143) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 229–235 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

- (144) Jak określono w art. 9 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego oraz biorąc pod uwagę fakt, że Komisja nie rejestrowała przywozu w okresie wcześniejszego informowania, Komisja przeanalizowała zmiany wielkości przywozu, aby ustalić, czy w okresie wcześniejszego informowania, o którym mowa w sekcji 1.2 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, miał miejsce dalszy znaczny wzrost przywozu objętego dochodzeniem, a co za tym idzie, aby przy określaniu marginesu szkody uwzględnić dodatkową szkodę spowodowaną takim wzrostem.
- (145) Jak wynika z danych zawartych w bazie danych Surveillance 2, wielkości przywozu z ChRL i Turcji w ciągu czterotygodniowego okresu wcześniejszego informowania były odpowiednio o 831,8 % i 13,7 % wyższe niż średnie wielkości przywozu w okresie objętym dochodzeniem w oparciu o objęty dochodzeniem okres czterech tygodni. Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że w okresie wcześniejszego informowania miał miejsce znaczny wzrost przywozu objętego dochodzeniem w przypadku obydwu państw.
- (146) Aby uwzględnić tę dodatkową szkodę spowodowaną wzrostem przywozu, Komisja zdecydowała się dostosować poziom usuwający szkodę na podstawie wzrostu wielkości przywozu, co uznano za istotny czynnik ważenia na podstawie przepisów art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym obliczyła współczynnik mnożny, dzieląc sumę wielkości przywozu z trwającego cztery tygodnie okresu wcześniejszego informowania wynoszącą [1 400–1 800] ton (w przypadku ChRL) i [2 100–2 500] ton (w przypadku Turcji) i z trwającego 52 tygodnie okresu objętego dochodzeniem przez wielkość przywozu w okresie objętym dochodzeniem ekstrapolowaną do 56 tygodni. Uzyskany wynik – 59,3 % w przypadku ChRL i 1 % w przypadku Turcji – uwzględnia dodatkową szkodę spowodowaną przez dalszy wzrost przywozu. Dlatego też tymczasowe marginesy szkody pomnożono przez ten czynnik.
- (147) Jak opisano w motywach 92 i 94, Komisja skorygowała marginesy szkody. Ostateczny poziom usuwający szkodę w przypadku współpracujących producentów eksportujących i wszystkich pozostałych przedsiębiorstw jest zatem następujący:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines szkody
ChRL	Changshu Longteng Special Steel Co., Ltd.	34,6 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	34,6 %
Turcja	Türkiye Özkan Demir Çelik Sanayi A.Ş	15,5 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	15,5 %

6.2. Wnioski dotyczące poziomu środków

- (148) W wyniku powyższej oceny wysokości ostatecznego cła antydumpingowego powinny zostać ustalone zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w sposób przedstawiony poniżej:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu	Ostateczny margines szkody	Ostateczne cło antydumpingowe
ChRL	Changshu Longteng Special Steel Co., Ltd.	23,0 %	34,6 %	23,0 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	23,0 %	34,6 %	23,0 %
Turcja	Türkiye Özkan Demir Çelik Sanayi A.Ş	13,6 %	15,5 %	13,6 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	13,6 %	15,5 %	13,6 %

7. INTERES UNII

7.1. Interes przemysłu Unii

(149) Wobec braku jakichkolwiek powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 238–241 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

7.2. Interes użytkowników i importerów niepowiązanych

(150) Przedsiębiorstwo Fincantieri stwierdziło, że fakt, iż przemysł Unii dysponował wolnymi mocami produkcyjnymi w całym okresie badanym, niekoniecznie dowodził, że przemysł Unii mógł faktycznie produkować więcej. Przedsiębiorstwo to skarżyło się również, że Komisja założyła, iż popyt utrzyma się na stałym poziomie, podczas gdy pandemia COVID-19 wywarła silny wpływ na konsumpcję. Ponadto przedsiębiorstwo Fincantieri zdawało się uważać, że Komisja twierdziła w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, iż producenci unijni mogą produkować wystarczającą ilość produktów, aby zaspokoić potrzeby przemysłu stocznioowego. Podobnie rząd Turcji wyraził wątpliwość co do tego, czy moce produkcyjne przemysłu Unii są wystarczające, aby zaspokoić wewnętrzną konsumpcję.

(151) Na podstawie zweryfikowanych danych przedsiębiorstwa Losal i dostępnych informacji dotyczących przedsiębiorstwa Olifer Komisja ustaliła, że istniały znaczne wolne moce produkcyjne. Przemysł Unii wykorzystywał mniej niż połowę swoich mocy produkcyjnych do produkcji płaskowników stalowych łebkowych. Z ekonomicznego punktu widzenia nielogiczne jest posiadanie i utrzymywanie zdolności do produkcji i sprzedaży większej ilości produktu bez faktycznego zwiększenia produkcji, chyba że nie było wystarczającego popytu na produkt. Ze zweryfikowanych faktów jasno wynikało, że przemysł Unii był w stanie i był skłonny dostarczać swoim klientom większe ilości płaskowników stalowych łebkowych.

(152) Komisja nigdy jednak nie stwierdziła, że przemysł Unii był w stanie dostarczyć wystarczającą ilość płaskowników stalowych łebkowych, aby w pełni zaspokoić potrzeby unijnego przemysłu stocznioowego. Jak wynika z danych przedstawionych w tabelach 2 i 5 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, konsumpcja w Unii stale przekraczała unijne moce produkcyjne w całym okresie objętym postępowaniem. W motywie 246 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych również stwierdzono wyraźnie, że celem środków antydumpingowych nie jest zamknięcie rynku unijnego na przywóz z państw trzecich, lecz eliminacja skutków szkodliwego dumpingu zakłócającego handel. Fakt, że przemysł Unii nie był w stanie zaspokoić pełnego popytu unijnego, nie oznacza jednak, że należy zezwolić na przywóz płaskowników stalowych łebkowych po cenach dumpingowych. Wniosek ten pozostaje w mocy niezależnie od ewolucji popytu. W związku z powyższym Komisja odrzuciła te argumenty.

(153) Przedsiębiorstwo Fincantieri zakwestionowało również stwierdzenie zawarte w motywach 249 i 250 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którym producenci unijni mogą dokonać ponownej oceny swoich strategii inwestycyjnych i skoncentrować się na innych, bardziej rentownych liniach produkcyjnych, ponieważ ryzyko zniknięcia przemysłu Unii jest czysto hipotetyczne i nie jest poparte żadnymi dowodami. Jeżeli jednak przemysł stale przynosi straty i nie ma możliwości podniesienia cen do poziomu, który pozwoliłby mu pokryć ponoszone koszty, nie mówiąc już o osiągnięciu rozsądnego zysku, jest bardzo mało prawdopodobne, aby taka sytuacja mogła trwać przez dłuższy okres.

(154) Ponadto jest równie mało prawdopodobne, aby wprowadzenie środków antydumpingowych na przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, „drastycznie ograniczyło pulę dostępnych dostawców”, jak twierdzi Fincantieri. Jak wspomniało samo przedsiębiorstwo Fincantieri, moce produkcyjne przemysłu Unii nie są wystarczające, aby zaspokoić pełen popyt, co oznacza ciągłą potrzebę zróżnicowanych dostaw płaskowników stalowych łebkowych. Wiadomo, że na świecie istnieje tylko garstka dostawców płaskowników stalowych łebkowych, głównie dwóch producentów unijnych, Özkan Demir i Longteng. Wzrost kosztów płaskowników stalowych łebkowych nie zmniejszy zapotrzebowania na przywóz od tych dostawców. Twierdzenie to jest tym bardziej prawdziwe, że – jak twierdziło przedsiębiorstwo Fincantieri – popyt na płaskowniki stalowe łebkowe wykazuje tendencję wzrostową. Nie uniemożliwi to również klientom unijnym przywozu płaskowników stalowych łebkowych, aczkolwiek po wyższych kosztach. Chociaż w następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Longteng twierdziło, że poziom ceł antydumpingowych w przypadku Chin miałby zaporowy wpływ na przywóz z Chin, żadna z zainteresowanych stron nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że nałożenie ceł antydumpingowych miałoby zaporowy wpływ na przywóz płaskowników stalowych łebkowych z Chin albo z Turcji. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.

(155) W tym zakresie przedsiębiorstwo Fincantieri twierdziło również, że nałożenie ceł antydumpingowych wiązałoby się z wyraźną szkodą dla użytkowników, ponieważ wpływ środków nie jest nieznacznym, a stocznie nie są w stanie przenieść wzrostu kosztów na swoich klientów końcowych.

- (156) Przedsiębiorstwo Fincantieri wskazało, że grupa Fincantieri odnotowała stratę netto w wysokości 323 mln EUR w 2022 r. i że w związku z tym negatywny wpływ wzrostu kosztów płaskowników stalowych łebkowych byłby znaczny. W odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, którą przedsiębiorstwo Fincantieri przedłożyło w ramach niniejszego dochodzenia i którą zweryfikowano na miejscu, wykazano jednak znaczny zysk w wysokości [8–10 %] zarówno w 2021 r., jak i w okresie objętym dochodzeniem, tak w przypadku przedsiębiorstwa Fincantieri S.p.A., jak i w przypadku produktów zawierających płaskowniki stalowe łebkowe. Sprawozdanie finansowe przedsiębiorstwa Fincantieri za 2022 r. ⁽¹⁵⁾ wykazało, że grupa Fincantieri była nadal rentowna w 2021 r. Znaczne straty poniesione w 2022 r. wydawały się w dużej mierze związane z nadzwyczajnymi i jednorazowymi przychodami i wydatkami, które nie były związane z produktem objętym dochodzeniem, takimi jak straty z tytułu utraty wartości, inne wartości niematerialne i prawne oraz spory sądowe.
- (157) W następstwie ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Fincantieri argumentowało, że dla oceny szkody dla Unii nie ma znaczenia, czy takie straty były związane z produktem objętym dochodzeniem. Nawet gdyby argument ten został przyjęty, nie umniejszał on jednak faktu, że straty, na które powołuje się przedsiębiorstwo Fincantieri, dotyczyły grupy Fincantieri, a nie zweryfikowanego przedsiębiorstwa włoskiego Fincantieri S.p.A. Grupa Fincantieri obejmowała szereg podmiotów spoza Unii, w tym stocznie, doki i spółki zależne w Azji, Oceanii i w obu Amerykach. Przyjęcie wyników grupy jako wskaźnika rentowności finansowej podmiotów unijnych byłoby co najmniej nieprecyzyjne i nieprawidłowe.
- (158) Ponadto przedsiębiorstwo Fincantieri stwierdziło w swoich uwagach, że „Komisja nie udowodniła, iż straty odnotowane w 2022 r. były związane z »przychodami nadzwyczajnymi i jednorazowymi«”. W samym sprawozdaniu finansowym grupy Fincantieri za 2022 r. wskazano jednak, co następuje: „na wynik netto miały wpływ obciążenia uznane za nadzwyczajne z tytułu sporów dotyczących narażenia na działanie azbestu w poprzednich latach obrotowych (52 mln EUR), utraty wartości w przypadku wartości niematerialnych i prawnych (164 mln EUR), prawdopodobnego ryzyka związanego z niewykonaniem zobowiązań wynikających z umów offsetowych (20 mln EUR) oraz inne obciążenia (2 mln EUR)” ⁽¹⁶⁾. Ze sprawozdania finansowego grupy Fincantieri za pierwszą połowę 2023 r. ⁽¹⁷⁾ również wynika, że koszty te faktycznie w znacznej części przestały odgrywać jakąkolwiek rolę, a grupa Fincantieri zmniejszyła swoje straty do 22 mln na koniec czerwca 2023 r. Również perspektywy były pozytywne, biorąc pod uwagę ożywienie sektora rejsów wycieczkowych po pandemii COVID-19 oraz zwiększenie inwestycji zarówno w dziedzinie obronności ze względu na sytuację polityczną na świecie, jak i w obszarze produkcji morskiej energii wiatrowej.
- (159) Co więcej, dodatkowy koszt ceł antydumpingowych, o którym wspomina Fincantieri, stanowiłby jedynie bardzo niewielką część całkowitych kosztów tego przedsiębiorstwa. Jak wspomniano w motywie 248 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, koszt płaskowników stalowych łebkowych stanowił nieznaczną część (mniej niż 0,5 %) całkowitego kosztu produkcji prowadzonej przez przedsiębiorstwo Fincantieri w przypadku produktów zawierających takie płaskowniki. Nie można racjonalnie twierdzić, że wzrost tak niewielkiej części całkowitych kosztów produkcji wiązałby się ze szkodą dla użytkowników.
- (160) Przedsiębiorstwo Fincantieri twierdziło, że nie może przenieść żadnych podwyżek kosztów na swoich klientów końcowych, ponieważ po zawarciu umowy z właścicielem statku nie ma możliwości renegotjowania ani dostosowania warunków umownych. Jak jednak wspomniano w motywie 156, z odpowiedzi tego przedsiębiorstwa na pytania zawarte w kwestionariuszu jasno wynikało, że pozostało ono rentowne pomimo wzrostu kosztów surowców i energii w ostatnich latach. To, czy użytkownik może przenieść jakąkolwiek podwyżkę cen na swoich klientów w wyniku nałożenia ceł antydumpingowych, nie ma zatem znaczenia dla kwestii, czy Fincantieri jest w stanie wchłonąć wzrost cen. Ponadto nie było dowodów na to, że zwiększone koszty nie mogły zostać przeniesione na klientów stoczni w przypadku przyszłych umów. W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo Fincantieri nie przedstawiło żadnych nowych elementów w tej kwestii. W związku z powyższym Komisja odrzuciła te argumenty.

⁽¹⁵⁾ Zob. roczne sprawozdanie finansowe przedsiębiorstwa Fincantieri za 2022 r., dostępne pod adresem: https://www.fincantieri.com/globalassets/investor-relations/bilanci-e-relazioni/2022/eng_fincantieri_annual_report_2022.pdf.

⁽¹⁶⁾ *Ibid.*

⁽¹⁷⁾ Dostępne pod adresem: <https://www.fincantieri.com/globalassets/investor-relations/bilanci-e-relazioni/2023/half-year-financial-report-at-june-30-2023.pdf>.

7.3. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (161) Biorąc pod uwagę powyższe, Komisja potwierdziła zawarty w motywie 253 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wniosków, że nie ma przekonujących powodów, aby stwierdzić, iż wprowadzenie środków w odniesieniu do przywozu płaskowników stalowych łebkowych pochodzących z państw, których dotyczy postępowanie, nie leży w interesie Unii.

8. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

8.1. Środki ostateczne

- (162) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego, poziomu środków i interesu Unii oraz uwzględniając art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi Unii przez przywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych.

- (163) W związku z powyższym stawki ostatecznego cła antydumpingowego, wyrażone w cenach CIF na granicy Unii przed ocleniem, powinny być następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe
ChRL	Changshu Longteng Special Steel Co., Ltd.	23,0 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	23,0 %
Turcja	Türkiye Özkan Demir Çelik Sanayi A.Ş	13,6 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	13,6 %

- (164) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały ustanowione na podstawie ustaleń obecnego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną w toku obecnego dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Powyższe stawki celne mają zatem zastosowanie wyłącznie do przywozu produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz produkowanego przez wymienione osoby prawne. Przywóz produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez jakiegokolwiek inne przedsiębiorstwo, którego nie wymieniono w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez jednostki powiązane z wymienionymi przedsiębiorstwami, nie może korzystać z tych stawek i powinien podlegać stawce celnej mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

- (165) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego w przypadku zmiany jego nazwy. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji⁽¹⁸⁾. Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie. Jeśli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie wpływa na prawo do korzystania ze stawki należności celnej, która ma do niego zastosowanie, rozporządzenie dotyczące zmiany nazwy zostanie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

- (166) Jak wyjaśniono w motywach 95–97, płaskowniki stalowe łebkowe należą do kategorii wyrobów ze stali objętych środkiem ochronnym⁽¹⁹⁾. W związku z tym po przekroczeniu kontyngentów taryfowych określonych w ramach środka ochronnego cło za ilości powyżej kontyngentu i cło antydumpingowe stałyby się należne za ten sam przywóz. Ponieważ taka kumulacja środków antydumpingowych ze środkami ochronnymi może mieć większe niż pożądane skutki dla handlu, Komisja postanowiła zapobiec jednoczesnemu stosowaniu cła antydumpingowego z cłem za ilości powyżej kontyngentu w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem w okresie obowiązywania cła ochronnego.

⁽¹⁸⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate G, Wetstraat 170 Rue de la Loi, 1040 Bruxelles/Brussel, BELGIQUE/BELGIË. E-mail: TRADE-Defence-Complaints@ec.europa.eu.

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2022/978.

(167) Oznacza to, że jeżeli cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/159 ⁽²⁰⁾, zaczyna mieć zastosowanie do produktu objętego postępowaniem i przewyższa poziom cła antydumpingowego nałożonego na podstawie niniejszego rozporządzenia, pobiera się tylko cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w tym artykule. W okresie równoczesnego stosowania cła ochronnego i cła antydumpingowego zawieszają się pobór ceł nałożonych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

8.2. Ostateczne pobranie cła tymczasowego

(168) Ze względu na ustaloną wysokość marginesów dumpingu oraz zważywszy na poziom szkody, jaką poniósł przemysł Unii, należy dokonać ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych w formie tymczasowych ceł antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych do wysokości ustalonych na mocy niniejszego rozporządzenia.

9. PRZEPISY KOŃCOWE

(169) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽²¹⁾, gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek wykorzystuje się stopę stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego dnia kalendarzowego każdego miesiąca.

(170) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskowników łebkowych ze stali niestopowej o szerokości do 204 mm obecnie objętych kodem CN ex 7216 50 91 (kod TARIC 7216 50 91 10) i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Turcji.

2. Stawki ostatecznego cła antydumpingowego mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, dla produktów opisanych w ust. 1 i wytwarzanych przez wymienione przedsiębiorstwa, są następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe	Dodatkowy kod TARIC
Chińska Republika Ludowa	Changshu Longteng Special Steel Co., Ltd.	23,0 %	899J
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	23,0 %	8999
Turcja	Türkiye Özkan Demir Çelik Sanayi A.Ş.	13,6 %	899K
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	13,6 %	8999

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/159 z dnia 31 stycznia 2019 r. nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. L 31 z 1.2.2019, s. 27).

⁽²¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

3. W przypadku gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu, w związku z czym cena faktycznie zapłacona lub należna jest ustalana w drodze proporcjonalnego podziału w celu określenia wartości celnej na podstawie art. 131 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 ⁽²²⁾, wysokość cła antidumpingowego obliczoną na podstawie określonych powyżej stawek pomniejsza się o odsetek, który odpowiada proporcjonalnemu podziałowi ceny faktycznie zapłaconej lub należnej.
4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

1. Jeżeli cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2019/159, zaczyna mieć zastosowanie do płaskowników łebkowych ze stali niestopowej i przewyższa poziom cła antidumpingowego określony w art. 1 ust. 2, pobiera się tylko cło za ilości powyżej kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2019/159.
2. W okresie stosowania ust. 1 zawieszają się pobór ceł nałożonych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
3. Zawieszenie, o którym mowa w ust. 2, jest ograniczone w czasie do okresu stosowania cła za ilości powyżej kontyngentu, o którym to cło mowa w art. 1 ust. 6 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2019/159.

Artykuł 3

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antidumpingowego na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2023/1444 zostają ostatecznie pobrane.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 stycznia 2024 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN

⁽²²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 558).